Svenska Canada Tidningen

Utgifven hvarje onsdag af CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD. 325 Logan Avenue. Winnipeg, Man. Telefon Garry 3174.

P. M. DAHL, Manager. NILS P. SON BROWN, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskottsvis	1.50
Halft år	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöfva registreras, böra gjras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, omberäda att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, önskas, etc. 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för smånannonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen den 28 Juni, 1916.

England närmare den socialistiska framtidsstaten.

Den nye socialdemokratiske partisekreteraren i Sverige, hr. Gustaf Möller har upptäckt och i "Tiden" utvecklat den optimistiska läran, att socialismens segertåg är alldeles oberoende af hur många medlemmar det finns i landets socialdemokratiska parti. På angifna skäl håller han sålunda före, att England står den socialistiska framtidsstaten betydligt närmare än Tyskland. Han skrifver:

Om England hade varit icke blott ett knappast halfdemokratiskt land, utan därjämte ett tull- och militärland (såsom Tyskland) och om socialdemokratien ensamt bland de politiska partierna stått i allvarlig kamp emot dessa företeelser, så skulle enligt min öfvertygelse England haft den starkaste socialdemokrati i världen. Om vi vilja vara ärliga, så måste vi erkänna att ingen människa kan utreda hvad det i de odemokratiska, tullomgärdade och militärbetungade kontinentala länderna är som drar de väldiga väljarmassorna till socialdemokratien. Men hvad vi veta, det är att på kontinenten gäller dagens kamp just tullar, militarism och krafvet på demokrati. Kunde man systematiskt gallra valmännen och dela upp dem efter de kraf som förmätt dem att rösta socialdemokratiskt, så håller jag för mer än sannolikt att endast ett litet fåtal skulle befinnas i deras kategori som handlat på ground af ett allt öfverskuggande intresse för socialdemokratiens framtidsmål. I England däremot är detta socialisternas hufvudsakliga agitationsvapen, de allra flästa andra få dela med mera framskridna liberaler.

Är inte detta en omskrifning för den tanken att en demokratisk evolution är den säkraste vägen att minska klasskampen, förutsättningen för det nuvarande socialdemokratiska partiets existens och valframgångar? frågar "Dagens Nyheter" med allt fog.

En svenskas intryck.

"Svenskar och deras ättlingar i andra och tredje led träffar jag på hvar och hvarannan dag härute, och lika glad och stolt öfver dem kan man nästan alltid vara, antingen man ser en reslig man, hufvudet högre än rysgat och polacker, eller några små välskötta, ljuslockiga småbarn", skrifver i ett privat bref stockholmskan fröken Linder, som f. n. idkar biblioteksstudier i New York. "Man blir nog nästan litet rasstolt när man jämför dem med de andra hvita samt de gula och svarta folkslagen. Tyvärr måste jag nog också säga, att jag, när jag någon enda gång ser en full karl härute — hvilket mycket sällan händer — är ganska rädd att få höra en klingande svensk svordom. Att de glömma sin svenska härute tycker jag nog man måste förlåta — åtminstone att de inte ha energi nog att lära sina barn den. Se'n jag i en söndagsskola i julas hörde den svenska, som de kunna lyckas inprägla i de amerikansk-födda barnen af svenska föräldrar, måste jag säga, att de lika gärna kunna låta bli. Faktiskt kunde jag inte förstå ett enda ord af Gläns öfver sjö och strand, fastän jag kan den utantill på svenska."

De fattiges fosterlandskärlek.

Om de fordringar på fattigmans fosterlandskärlek som ställas i Sverige, skrifver "En enkel kvinna", i Dagens Nyheter:

"Något som enligt nutidens fordringar är ett alldeles oeftergifligt kraf på den mindre väl situerade är att hans fosterlandskärlek skall vara brinnande som eld och fast som granit. När det talas om att kapitalet skall emigrera, då inser hvar och en att det måste bero på att vi inte ha förstånd att sköta om det här i Sverige. Men när arbetslösa stenhuggare från Bohuslän och Blekinge fundera på att resa utomlands för att finna den brödföda de inte kunna få här hemma, då måste det vara något fel på deras fosterlandskärlek, och dessutom måste de vara fasligt dumma, eftersom de låta narra sig af "samvetslösa utländska agenter" som termen visst lyder.

Det är tyvärr troligt, att jag inte riktigt begriper de invecklade problem det här är fråga om, men så mycket vet jag att jag omöjligt kan känna någon nämnvärd indignation öfver de samvetslösa agenterna, som försöka skaffa sitt land arbetskraft där den behöfs, och ännu mindre öfver de svenska arbetarne, som resa ut för att förtjäna det uppehälle de inte lyckats erhålla här hemma. Det är minsann inte små pretentioner man har på en fosterlandskärlek som skall räcka till för att afvisa anbud på god arbetsförtjänst, när svälten kurrar i magen och man inte riktigt vet hvarifrån mor och barn skola få kaffe och bröd till i morgon. Men förmodligen resonerar man som så att någonstans måste väl i herrans namn idealiteten finnas, och eftersom den i dessa företagarandans glanstider inte tycks hålla till hos the upper ten, måste man väl antaga att den finns och kan dras växlar på någon annanstans".

Vi vilja endast tillägga och påpeka, såsom vi så ofta förut gjort, att moder Svea aldrig kan förebygga sina barns utvandring, så länge en massa missförhållanden få kvarstå orubbade. Äfven måste det därhemma blifva en annan syn på fosterlandskärleken. Det går icke i längden an, att "gulaschbaronerna" och andra, som i dessa dagar blifva miljonärer genom att utskeppa till andra land det bröd, som så väl behöfdes hemma, prisas för sin fosterlandskärlek (ty si, de bidraga ju till "Sveriges växande välstånd"), medan arbetaren, som dessa oblyga spekulanter berövat brödbiten, stämplas som ofosterländsk, när han reser till främmande ort för att förtjäna det bröd, som han förvägras hemma.

Norra Alberta.

Den nya upplagan af homesteadkartan för norra Alberta, som i dagarna utgifvits af railway lands branch af department of interior i Ottawa gifver vid handen att homesteadarne söka sig norrut. När man närmare granskar denna intressanta karta, finner man, att nybyggare gruppera sig omkring McMurray, Fort Vermilion, Fort St. John, Hudson's Hope och längre söderut vid Round Lake, Sawridge och Mirror Landing. De äldre settlementen ha betydligt utvidgats, och man lägger märke till färgfläckar på kartan, hvilka gifva vid handen omfattande settlement vid Peace River Crossing, Dunvegan, Spirit River, Grande Prairie, Grouard, Lac La Biche etc. Peace River-landet omfattar äfven godt land, som settlare slå sig ned på, så snart det blifvit uppmätt.

Järnvägsfaciliteterna hafva betydligt förbättrats, sedan den förra upplagan af kartan utgafs. Spirit River settlementet och Grande Prairie, båda nordväst om Edmonton, nås nu af järnväg, och i nordöstlig riktning ha järnvägsspår lagts så långt som till Christina Lake. Förra året gjorde ångare, hemmahörande i Athabasca, Peace River och Fort McMurray, regelbundna turer. Athabasca- och Peace River-ångarna gingo från Hudson's Hope till Fort Vermilion, och Fort McMurray-ångaren gick från Vermilion till Fort Smith, där den stod i förbindelse med ångaren Mackenzie River, hvilken går ända till Fort McPherson. Fem smärre båtar sköttе med stor framgång trafiken på Smoky River. De togo ombord passagerare på inkommande tåg från settlementet till Peace River Crossing.

Det är af ganska stort intresse att från kartan aflästa, hvad landmätare och forskningsresande säga om de ännu ouppdelade delarna af provinsen. När transportfaciliteterna nu äro bättre, komma undersökningarna af Athabasca flodens lager af bituminös sand att blifva af stort intresse. Bituminöst kol finnes utöfver hela norra landet. Hvete och grönsaker hafva med framgång odlats på många långt aflägsna platser. Många distrikt uppgifvas hafva värdefulla betesmarker och andra betydligt med timmer. Det är naturligtvis ett välkändt faktum, att fisk och villebråd förekomma i synnerligen riklig mängd i norra Alberta, och att pälshandeln många år framåt kommer att förbli en värdefull inkomst för provinsen. Landet genomskäres af talrika floder, som när tiden är inne, skola blifva viktiga handelsleder och betydligt underlätta koloniseringen.

Canadensarna och kriget.

Äfven inom mycket krigsentusiastiska kretsar i Canada har länge förnummits ett visst missnöje med det sätt på hvilket Canadas officerare och soldater behandlas af engelsmännen. Missnöjestalet har gått från man till man. Tidningarna ha tydligen i det längsta tvekat, huruvida det vore rådligt att offentligen diskutera dylika saker — man vet ju aldrig, hvad som kan inträffa i dessa preusseriets tider. Några större tidningar i Canada, såsom "Toronto News" och "Manitoba Free Press", ha emellertid ändtligen tagit mod till sig och i ganska kraftiga ordalag framlagt saken för sina läsare.

Det har varit en offentlig hemlighet, att de canadensiska trupperna behandlats med ett visst öfversitteri, då de landat i England. Många canadensiska officerare ha helt simpelt blifvit degraderade eller ersatta med för soldaterna främmande engelska officerare. Soldaterna ha behandlats som nybörjare, och de canadensiska regementena eller bataljonerna, som de här kallas, hvilka väl bort betraktats som fullt färdiga organisationer, ha upplösts eller på radikalare sätt omorganiserats. Och icke nog med att de i Canada sluttränade soldaterna vid landstigningen i England behandlats som en skeppning nyutskrifvit manskap, deras utrustning har äfven utbytts mot annan. Det canadensiska geväret befanns icke vara godt nog utan ersattes med det brittiska, för att bara nämna en sak. Detta bör ju kännas ganska uppmuntrande för den canadensiska skattedragaren, hvilken dyrt får betala denna utrustning och dessa gevär!

Ganska betecknande var det äfven, att generalmajor Alderson blef degraderad från kommendant öfver de canadensiska trupperna vid fronten till generalinspektor i England. Det var denna händelse, denna hänsynslösa behandling af en hög canadensisk officer, som kom bägaren att flöda öfver, som satte ordet i munnen på några tidningar här i landet. Dessa ha efter den episoden på ganska goda grunder predikat läran, att Canada såsom självständig stat och fullt medallierad bort deltaga i kriget.

När Canada nu skulle kastas in i det europeiska kriget, när det skulle sända hundratusentals af sina söner att nedslaktas på Europas slagfält och utgifva miljoner efter miljoner på ett från dess gränser aflägset krig, hade det väl knappast varit för mycket begärdt, att det gått med i kriget såsom fullt självständigt, att det ställts i jämnbredd åtminstone med Belgien och Serbien. Visserligen hafva vi till stor del de styrande i Ottawa att tacka för att så icke skett. Dessa herrar hafva tydligen stirrat sig så blinda på utmärkelserna från England, att de glömt, att Canada dock är ett land, som fritt bestämmer sitt eget öde. Men när dessa styrande begått denna blunder, så borde man dock i England haft så pass mycken takt och hänsyn att man icke behandlade de frivilliga canadensiska trupperna på detta förödmjukande sätt. Äfven självbevarelsedriften borde ha sagt engelsmännen, att de härigenom beträdt farlig mark, ty tålamodet kan äfven taga slut i "kolonierna".

Det erkännes gärna, att det i en del fall kunnat vara nödvändigt att degradera en del canadensiska officerare. Det finnes en del skickliga officerare äfven i Canada, men det finnes äfven en massa, som äro komplett odugliga såsom militära ledare. Och detta förefaller ju icke häller så underligt, då man vet, att man här i Canada utkläcker fullfjädrade officerare efter en 6 (säger och skrifver sex) veckors kurs. Hur kan man egentligen begära, att folk, som kanske aldrig i sitt lif tagit i ett gevär, som kanske endast af snobberi underkastat sig den korta kursens obehag, på denna tid skola kunna blifva dugliga officerare? Men den engelska landtofficeren är ju icke häller mycket att hurra för och borde icke sätta sig på sina höga hästar mot den canadensiske. Men sådana äro ju ofta engelsmännen: ehuru kanske själfva ganska undermåliga, anse de allt som kommer från "kolonierna" såsom mycket underlägset, och de äro icke sena att visa öfversittarminen.

Den canadensiske soldatens tapperhet är höjd öfver allt tvifvel. Han har aflagt många prof på glänsande tapperhet och stor duglighet, han har på Frankrikes jord vunnit oförgänglig ära. Hans utbildning i Canada kanske icke alltid varit sådan som den borde ha varit. Flera orsaker bidraga härtill. Odugligt befäl är en. Det kanske här nödvändiga systemet att släppa efter på disciplinen och utbildningen en annan. Detta har visat sig nödvändigt för att icke rekryteringen skall lida. Någon öfning har väl för den canadensiske soldaten varit nödvändig, då han kommit till England, men därför har man icke behöft behandla honom med öfvermod, helt omläggd haus exercis och inhämtade militära kunskaper, såsom hittills skett.

Allt ifrigare och ifrigare frågas i dessa dagar i Canada: När Canada nu kastat sig in i krigsleken, skall det då offra hundrtusentals af sina söner och miljoner efter miljoner i pängar endast för att göra England drängtjänster och af detta land behandlas med olidligt öfvermod? Skall Canada med alla sina uppoffringar i detta krig finna, att det, när allt kommer omkring, icke ens får tack för sin möda, att det vid fredsuppgörelsen nedsjunker till fullständigt vasaliförhållande under "moderlandet"? Dessa frågor måste diskuteras öppet, måste besvaras, måste kastas i ansiktet på de styrande i Ottawa, ju kraftigare desto bättre, om vi icke till slut skola finna, att den sista villan varit värre än den första.

Till Canadas svenskar.

Det skandinaviska regementet (223rd Canadian Scandinavian Battalion) har bedt oss publicera en artikel, som i öfversättning har följande lydelse:

Svenska Canada-Tidningen har med stort intresse följt det skandinaviska regementets rekrytering. Den uppmuntrade antagligen bildandet af denna bataljon, emedan den kände, att det icke kunde yppa sig ett bättre sätt för skandinaverna i Canada att visa att de fullt inse sina plikter mot adoptivlandet än att bilda en bataljon, som anses vara uteslutande skandinavisk — detta i trots af att många skandinaver tagit värfning i andra bataljoner och voro antingen i tranchéerna eller på väg till fronten.

Canada måste göra allt hvad i dess makt står för att föra detta krig till ett lyckligt slut, och alla Canadas medborgare, hvarifrån de än härstamma, hafva samma plikt att utföra. I fredstid ha skandinaverna med rätta ansetts vara de bästa och mest önskvärda settlarne och medborgarne. Vi hoppas, att hvar och en efter krigets slut skall kunna säga, att skandinaverna, då landets välfärd stod på spel, voro lika villiga som någon annan att bära sin del af bördan.

För alla, som bo i västra Canada, är det af vitalt intresse, att de allierade vinna en fullständig seger, och att kriget snart tager slut. Man kan genom försäljningen af farmprodukter förstå, hvilka summor, som utgifvas här för nödvändighets- och lyxartiklar. Europas allierade äro kunderna, som förskottera dessa pängar. Den enda marknaden för vårt hvete och våra kreatur är där. Förenta Staterna producerar mer af dessa artiklar än det konsumerar. Det vi exportera till Förenta Staterna, återexporteras i ursprungligt eller manufakturerad tillstånd. Om handelsvägarna till Europa stängdes eller allvarligt spärrades, skulle västra Canadas farmare komma i sämre ställning än bönderna i det inre Ryssland, hvilka endast kunna sälja sådana egna produkter, som nationen själf behöfver för konsumtion. Dessa handelsvägar hållas öppna af den brittiska flottan, till hvars upprätthållande vi aldrig gifvit något.

Om denna flotta icke skyddade våra kuster, skulle dessa stå öppna för anfall. Förenta Staterna, som börjat inse denna fara, antager nu en "preparedness"-politik, som betyder utgifter på flera billioner dollars, hvilka summor skola åstadkommas genom extra skatter. Om Förenta Staterna måste beredа sig, måste naturligtvis äfven Canada bereda sig, om Tyskland icke krossas — Canada, en af deltagarna i kriget, en liten nation, som dock besitter ett land med de rikaste outvecklade resurser, som något land i världen äger. Vi kunna frukta att få genomgå Polens, Belgiens och Serbiens öden, om icke detta krig, som utkämpas 4,000 mil från våra stränder, föres till ett lyckligt slut. Om detta mål icke nås, skall säkerligen det frivilliga militärsystemet visa sig otillräckligt. Vi skulle sedan stå ansikte mot ansikte med icke blott olidliga skatter till försvaret, utan äfven med någon form af värnplikt.

Ju längre kriget varar, desto svårare och dyrbarare blir transporten till sjöss. Det är nu ett af Canadas allvarligaste problem. Förlängning af kriget är farlig nog, och det blir förlängdt, tills större kraft insättes på dess vinnande. Hela det brittiska imperiet och dess delar måste satta in hela sin makt nu, om de allierade snart skola afgå med seger.

Men det finnes andra saker, som äro större än själfviska intressen, större än plikterna mot Canada och moderlandet. Civilisationen är större än dessa, och civilisationen själf står på spel. Vi skola antingen återgå till mörka tidsåldrar, då makt var rätt, eller gå framåt mot förhållanden, där rätt och rättvisa råda, där det lofvade ordet är okränkbart.

Historien uppvisar ett tillfälle, då svenskarna räddade civilisationen, och krigsteatern var då densamma som nu. Gustaf Adolf och hans svenskar räddade Tyskland och yriden från andlig trälldom, vunno för Tysklands folk och andra folk rätten att tänka och tillbedja, som de själfva önskade, upprättade samvetsfrihet, som då synes vara det mest nödvändiga för civilisationens framåtskridande i Europa. Militarismen är ett nytt slafveri, som en öfvermodig regering söker påtvinga världen. Skall en kraftig, väl organiserad makt i händerna på en man eller en grupp af några få män få användas på bekostnad af ohyggliga lidanden och förlusten af miljoner lif för att sätta dessa män i stånd att diktera de villkor, på hvilka andra länder skola tillåtas existera, för att omintetgöra andra nationers fred och lycka? Detta är dagens stora fråga. Skola män af svenskt ursprung svika en sådan sak? Borde de icke känna det som en speciell plikt att befria Tyskland och världen från militarismens slafveri?

Lojalitetsförsäkringar räcka icke. Vi bedraga oss själfva, om vi tro, att vi tjäna Gud blott genom att antaga resolutioner, Pänninggåfvor lösa icke problemet. En man kan icke friköpa sig från en personlig plikt. Män behöfvas, och det bästa sättet, på hvilket vi kunna hjälpa, är att öka våra soldaters i Flandern antal. I någon mån åtminstone är vår ras' ära identisk med det skandinaviska regementets framgång. Det är därför vi särskildt nämna detta. Men det är deras plikt som kunna, att taga värfning i någon bataljon, och därtill mana vi så kraftigt i vår förmåga står.

Hugget och Stucket

GOD morgon! Hur står det till med förtalet främst-männen i Canada Posten?

*

"Mannen, hvilken gjort Amerika till mänsklighetens beskyddare", sätter Svenska Amerikanska Posten till rubrik öfver ett porträtt af president Wilson. Med all aktning för mr Wilson och hans politik, hvilken troligen vark den klokaste, som öfver hufvudtaget kan föras under nuvarande förhållanden — för Förenta Staterna, så ha vi dock ej kunnat upptäcka Amerika som mänsklighetens beskyddare. Det land, som säljer ammunition, hvarigenom tusen och åter tusen människor skola dräpas, kan säkerligen icke göra anspråk på en dylik hedenstitel.

*

Två kyrkosamfund i Canada ha utalat sig i favör af allmän värnplikt. Är icke det ganska betecknande?

*

Frågan för veckan.

Kan någon gifva en någotsånär exakt uppgift på huru många svenskar det finnes i Canada?

*

Midsommaren är öfver, och snart ha vi jul igen.

*

Under rubriken "Kvinnorösträttens landvinningar" meddelar "Dagens Nyheter" i Stockholm:

"Under de tre första månaderna af detta år ha redan tre af Canadas provinser hunnit med att ge sina kvinnor medborgarrätt, nämligen Manitoba, Alberta och Saskatchewan."

Vi förmoda, att majoriteten af Albertas och Saskatchewans invånare önskar kvinnorösträtt — och får den väl ock så småningom. Men ännu är den icke verklighet i dessa provinser.

*

Kejsar Wilhelm, som ju oftå hållit tåre, att han är Guds speciella sändebud här på jorden, sände efter sjöslaget vid Jutland följande telegram till änkehärtiginnan af Baden, utgörande svar på ett lyckönskningstelegram:

"Hjärtligt tack för gratulationerna! Huru härligt Gud hjälpte våra tappra sjömän. Tack och lof vare Honom för Hans nådiga hjälp. Jag är djupt gripen af stolt glädje öfver, att min skapelse, som varit mitt lifs verk, med Guds hjälp visat sig vara ett så godt och skarpt vapen. Den unga tyska flottan nedref den brittiska sjömaktens gloria. Må Gud alltjämt hjälpa oss!"

*

Hvad tyx? Vi tro, att vår Herre skäms å människornas vägnar, när han hör dylika utgjutelser, hvilka äro säregna icke blott för den tyske kejsaren utan äfven för en hel del präster i alla länder.

*

Ture Nerman, ungsocialisten, nykterhetskämpen och poeten, är tydligen ingen beundrare af tyskarna. I en nyligen utkommen diktsamling "I Fienderland", hvilken för öfrigt innehåller en hel del förtjänstfulla dikter, förekommer följande utbrott af harmset hån vid ett spektakel som "spikningen" af trä-Hindenburg i Berlin, medan hopen ropar "Vivat Germania!":

Vivat Germania! Snygga germaner,
dessa judiska jobbare och vendiska kurtisaner,
dessa svarta, kladdiga, kutiga profrytartyper
och fläskfingerringöfverlastade bankirpolyper!
— — — —
Å, tig då med det pratet om rasen och släktskapsbanden,
ni som dragit in negrer och turkar i helvetesbranden!
Och allra minst ska ni skrafla, ni preussiska riksgrobianer,
som för era sekinér låter slakta miljoner germaner.

*

I sina numera allmänt bekanta bref till Arbetet skrifver Kabbarp bland annat följande:

Debatten går seg och tråkig i riksdagens andra kammare.

Det är alltid så — numera — när de konstitutionella affärerna utgöra föremålet för farbrödernas öfverläggningar.

Man sitter där hjälplös och stirrar sig omkring och undrar om det inte till äfventyrs kunde dyka upp någonting att likna vid en oas i den torra öknen.

Då lutar Slätåker sig fram i banken och frågar om vi hört historien om dansken som kom på sjukhuset och inte ville säga hur gammal han var.

Berätta, berätta!

Jo, det var i Köpenhamn en handtverkare som blef sjuk och inlagd på lasarettet. Någon timme senare anlände doktorn och ställde en del frågor till honom där han låg i sängen.

— Hvad heter ni? frågade doktorn.

— Pedersen! svarade patienten.

— Hvar bor ni?

— Här i Köpenhamn, Pilestræde 11.

— Hur gammal är ni?

— Det säger jag inte.

— Säger ni det inte?

— Nej.

— Hvarför vill ni inte det?

— Det gör detsamma. Jag säger det inte.

— Nå, så få vi väl reda oss ändå! fortsätter doktorn och ger sjuksköterskan order att ta temperaturen på patienten.

Det gör hon — på det vanliga viset, som vi alla känna till. Och efter fullbordat värf rapporterar hon resultatet till doktorn, som stannar kvar vid sängen.

— Trettioåtta.

Då patienten hör detta, blir han perplex.

— Får jag be om min hatt? säger han.

— Er hatt! Är ni tokig!

— Jag säger: vill ni ge mig min hatt?

— Hvad i herrans namn skall ni med den?

— Jo, det skall jag säga er. När ni genom att sticka ett sådant litet glasrör in i gumpen på mig kan se hur gammal jag är, så känner jag ett lifligt behof att ta hatten af för vetenskapen!

*

Det oerhörda har nu inträffat att äfven Grönköping fått sin förrädericprocess. Härom berättar Grönköpings Weckoblads (som publiceras i skämtteningen "Söndagsnisse" i Stockholm) senaste nummer bland annat att arbetaren Paul Peterzon härom dagen sammanträffat med beväringsmannen Eriksson och Nerman, hvar vid utanför fröken Karlssons kafé på Storgatan följande samtal utspunnit sig:

P.: — Goddag, pojkar, hvart skolen I ta vägen?

N. och E.: — Vi ämnade oss just till gästgifvaregården för att därifrån med skjuts begifva oss till heden, då vi ha order att installa oss vid regementet före kl. 11 denna afton.

P.: — Ja, men anser jag dock att I bören först tömma ett glas pilsner med mig.

Sagdt och gjort. De gingo sålunda in på fröken Karlssons kafé, där de drucko både en och två halfvor pilsner. Fröken Karlsson, hvilken vi intervjuat i saken, förklarar att de däraf blifvit högljudda och att Petterzon sagt att "ge ni f-n i regimentet, utan kom med mig, så få vi välan tag i en fjälla". Därefter hade de tre aflägsnat sig, hvarvid särskildt P. uppfört sig mindre väl och bl. a. sökt att lägga händerna på fröken Karlssons båda bröst.

Vid rättegången inför rådstufvurätten kom stadsfiskal Persson, med hänvisande till den bekanta förrädericprocessen i Stockholm, med yrkande att Peterzon måtte förklaras saker till högförräderi, då det torde få anses klart att han genom sitt handlingssätt hindrat kronas militär att användas mot fienden i en tid då riket befinner sig i krigsfara.

Den anhållnes försvarsadvokat bestred och framhöll att P. endast borde kunna ställas till ansvar för fylleri och förargelseväckande beteende. Gentemot detta erinrade hr stadsfiskalen att enligt nuvarande lagstiftningen fylleri icke räknas som förmildrande omständighet. Snarare borde den omständigheten att förräderict skett under rusets inflytande väga ännu mera mot den tilltalade.

Rätten beslöt att förklara Peterzon häktad, och nästa rannsakning äger rum följande torsdag.

Hvad kan domen bli? Halshuggning icke otrolig.

Nu framställer sig gifvetvis den frågan af sig själf: Hvilket straff kan Peterzon ha att vänta för sitt förrädericf? En blick i lagboken visar därvid att straffet i svåraste fall, som här måste anses föreligga, kan bli lifstids straffarbete eller lifvets förlust och ständig vanfrejd.

Vi återkomma till den uppskakande händelsen, som åstadkommit stor bestörtning i hela vårt samhälle, där man hittills trott sig vara förskonad från dylika upprorselement. Det gäller tydligen för samhället att vara på sin vakt!

Det framgår för öfrigt af hela numret att förrädericsaken satt starka spår i Grönköpingsbornas sinnen.

*

Myndigheterna i Tyskland ha sett sig nödsakade att ingripa mot damernas kjolviddsraseri. En kommission har varit tillsatt för ändamålet, och denna har nu afgifvit sitt förslag. Däri stadgas att 3¾ meter tyg får användas till kappor, 4¾ meter till dräkter och att kjolvidden får vara 4 meter, detta under förutsättning att det tyg som användes är 1.30 meter bredt. Man förutsätter emellertid att korpulenta damer skola få dispens.

*

En skådespelare, som fann sig förfördelad i en recension, skref på en papperslapp "Dumhufvud" och fäste den på recensentens dörr.

Följande dag inträdde recensenten helt artigt till den öfver detta brunt icke litet förvånade skådespelaren, sägande: "Ni har i går under min bortovaro skänkt mig äran af ert besök och lämnat ert visitkort på min dörr; jag ansåg det därför vara min skyldighet att göra en kontravisit!"

*

Då en sångerska vid en konsert sjong: "Vore jag en fågel!" inföll en grof röst: "Så skulle jag vilja vara en hössa."

*

Vagabonden till den mötande på en enslig stig: — Hör, herrn! Kan icke herrn hjälpa en stackars karl, som är i trångmål? Allt jag äger i världen är den här käppen och en laddad revolver.

*

Läraren: — Du ber väl Gud följa dig i säng om kvällarna, min gosse?

Klas: — Nej, det ä' alldeles omöjligt, för vi ä' tre stycken förut i soffan.

*

Den bekante reseskildraren "Mustafa" har varit på kort visit i Stockholm och i "Dagens Nyheter" anmält sina intryck. Han skrifver bl. a.:

"Det nya modet med korta, vida, för den ystra blåsten fladdrande kjolar är synnerligen fördelaktigt. Ty Stockholms kvinnor ha verkligen vackra ben. Fast knäskålarna äro en smula stora. Lyd mitt råd och håll kjoldansen i styr så pass att ej knäna blottas."

*

"Sommartiden infördes i Trosa i måndags utan hvarje svårighet", skrifver stadens Times, hvars stil i mångt och mycket påminner om Canada Posten. "När klockan vid torget visade på åtta, då hon var sju, öppnades bodarna och den stora gatutrafiken, skolbarnen gingo till skolan, prinsessan Törnros vaknade. De enda, som det klickade för, var några landsbor, som ej fingo sina kalfvar med den bortglidande, sommartidslydande ångbåten.

Men för en riktig sommartid hjälpte inte klockans framflyttande, ty kylan, blåsten och regnet tortsatte ogenerادt både måndagen och tisdagen."

N. F. B.

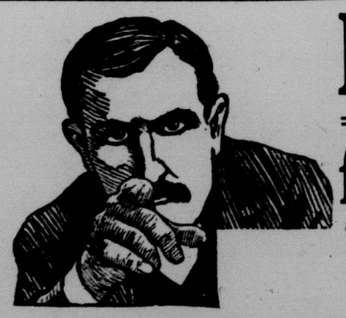

Pänning-försendelse

besörjas under full garanti. Högsta kurs gifves.

Försändelseomkostnaderna äro:

För belopp upp till $10.00—$ .25	För belopp upp till $50.00—$1.00
För belopp upp till $25.00—$ .50	För belopp upp till $75.00—$1.50
För belopp upp till $35.00—$ .75	För belopp upp till 100.00—$2.00

Nu är tiden inne att sända biljett till släktingar och vänner i gamla landet.

VI SÄLJA BILJETTER FRÅN SVERIGE, NORGE OCH DANMARK TILL HVILKEN SOM HÄLST PLATS I CANADA.

Vi äro speciella agenter för SVENSKA AMERIKA-LINJEN, NORSKA AMERIKA-LINJEN och SKANDINAVISKA AMERIKALINJEN.

P. M. Dahl S. S. Agency

325 Logan Ave. Winnipeg Man.